

РЕШЕНИЕ

№ 11061

София, 23.07.2013

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на десети април две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АННА ДИМИТРОВА

ЧЛЕНОВЕ: ВИОЛЕТА ГЛАВИНОВА

ЕМАНОИЛ МИТЕВ

при секретар
на прокурора
от съдията

Станка Чолакова
Вичо Станев
ЕМАНОИЛ МИТЕВ

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 13693/2012.

Производството е по Глава дванадесета от Административно процесуалния кодекс /АПК/, образувано по касационни жалби на Комисия за защита на личните данни –София и „У.Б.”АД-София срещу решение № 4768/20.08.12 г., постановено по адм.д.№ 7015/11 г. по описа на Административен съд София град, с молба за отмяната му като неправилно и необосновано.

Решението, но в частта за разноските се оспорва и от „У.Б.”АД-София, според които неоснователно съда е намалил размера на заплатеното възнаграждение за адвокат.

Страните взаимно си оспорват жалбите.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава заключение, че касационната жалба на Комисията за защита на личните данни е неоснователна; а тази на другия касатор- частично основателна.

Заинтересованата страна- М.Г.В., редовно призован не се явява и не взема становище.

Върховният административен съд намира допустимите, подадени от страни за които решението е неблагоприятно в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, касационни жалби неоснователна жалбата на комисията и частична основателност жалбата на банката, по следните съображения:

С оглед естеството на спора – на първо място ще бъде разгледана жалбата на Комисия за защита на личните данни:

С обжалваното решение състав на АССГ е отменил по оспорване на „У.Б.” АД решение № 198/08.07.11 г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба подадена от М.Г.В. срещу „У.Б.” и на същата е наложена имуществена санкция, в размер на 45 000 лева.

За да постанови този правен резултат, съдът е приел, че административното решение е постановено от компетентен орган при спазване на административно производствените правила, но в разрез с материалния закон. В мотивите на решението фактическите установявания по административната преписка са подведени към съответните материално правни разпоредби, респ. чл. 2, ал. 2 и чл. 4, ал. 1, т. 2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Прието е, че личните данни на оспорващия са обработвани от "У.Б." АД, оператор на лични данни, в унисон с изискванията на специалния закон и в изпълнение на клаузите установени в Общите условия за издаване и ползване на кредитни карти VISA и MASTERCARD, приети и подписани от заинтересованата страна М.Г.В.

Касационната жалба, подадена срещу така постановеното решение с доводи за неговата неправилност по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК-нарушение на материалния закон, на съществени съдопроизводствените правила и необоснованост- е неоснователна.

Предметът на правния спор е очертан в жалба вх. № 198/17.01.08 г., подадена от заинтересованата страна – физическо лице, с оплакване срещу действията на банката относно неправомерно – без изрично негово съгласие и подписване на договор- издаване на кредитна карта. Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ при спазване административно производствените правила по чл. 9 ЗЗЛД е изяснила фактите и обстоятелствата по спора и се е произнесла с обжалваното в първата инстанция административно решение.

Изводът на административния орган е, че „У.Б.” –противоправно е реновирала условията по стар договор между нея и М.Г.В. за издаване на кредитна карта, замествайки ги с нови. Оттук извода на административния орган е, че „У.Б.” АД- е нарушила чл.2,ал.2,т.2 ЗЗЛД- личните данни да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели.

Съдът е установил, че по изрично искане на М.Г.В. отправено до банката/ в случая „У.Б.”, като универсален правоприемник на „Б.Х.” АД и „Е.В.Б.Б.Б.”-на 23.03.2007 година- му е издадена кредитна карта. Същият се е съгласил да бъдат обработвани личните му данни. В подписани между страните Общи условия изрично е уговорено – след изтичане срока на валидност на картата, банката може да я преиздаде.

Установено е също така, че към 22.03.2011 година М.Г.В. е клиент на банката, по силата на договора за банков кредит, по който е издадена картата и същият не се е възползвал от възможността за едностранното му прекратяване.

При тези факти обоснован е извода на първоинстанционния съд, че не са били налице предпоставките по чл.28 а ЗЗЛД – за заличаване , коригиране или блокиране на личните му данни, поради това, че обработването им не отговаря на изискванията на закона, поради което съда отменил решението.

Доказателствата по делото налагат безспорен извод, че повдигнатия с жалбата от 17.01.08 г. административен спор попада в приложното поле на ЗЗЛД, предвид което позоваването на разпоредбите на чл. 11, чл 25 и чл. 70 ЗБЛД е неоснователно- липсват доказателства за действия, нарушаващи забраната за по чл. 11 за използване на чужд документ за самоличност, за иззети от органа по чл. 25 правомощия във връзка с контрола по използване личната карта на касатора, не се установява и ползване на данни от информационните фондове на българските лични документи. Касае се до действия на банков служител, основани на разпоредбите на чл. 5, т. 3 от Правила за влогове и сметки на физически лица и чл. 18, ал. 2 от Правила за контрол и предотвратяване изпирането на пари и финансирането на тероризъм.

С оглед изложеното подложеното на касационна проверка по реда на чл. 209, т. 3 АПК първоинстанционно решение, в оспорената от комисията част, се явява правилно, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК – следва да бъде оставено в сила.

По отношение жалбата на „У.Б.”АД.Решението се оспорва в частта за разноските.

АССГ , изхождайки от фактическата и правна сложност на делото /без да сочи каква е тя/ е уважил възражението на процесуалния представител на ответника и на основание чл.78,ал.5, във вр. с чл. 8 и чл.7 ,ал.1,т.4 от Наредба № 1/ 2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения – намалил заплатеното от банката възнаграждение за адвокат от 2 915 на 450 лева.

В тази част решението е незаконосъобразно. Съда не е посочил мотиви каква фактическа и правна сложност на делото приема за да намали възнаграждението, поради неговата прекомерност. Също така първоинстанционния съд не е отчетел, че е се касае за защита по дела с определен интерес, доколкото с административния акт на банката е наложена имуществена санкция, в размер на 45 000 лева. Със сочената по горе Наредба № 1/2004г., чл.7,ал.,т.4- за защита по административни дела с определен интерес минималният размер на адвокатското възнаграждение е-650 лева плюс 2% за горницата над 10 000 лева,т.е. минималният размер в разглеждания казус е 1 350 лева. На тази плоскост- настоящият съдебен състав не намира, че

се касае за дело с ниска фактическа и правна сложност - по същото са проведени три открити съдебни заседания; назначавана е експертиза; изготвени са от процесуалния представител – мотивирани жалба и писмена защита; договореното възнаграждение е за всички инстанции – т.е., при условията на чл.78,ал.5 ГПК – не може да се направи извод за прекомерност на заплатеното възнаграждение за адвокат – 2 915 лева, поради което същото следва да бъде присъдено изцяло.

Ето защо, решението в частта му за разноските, имащо характер на определение, следва да бъде изменено, като увеличава присъдените разноски от 450 на 2 915 лева.

Водим от горното, Върховния административен съд, Пето отделение

РЕШИ:

Изменя решение № 4768/20.08.12 г., постановено по адм.д.№ 7015/11 г. по описа на Административен съд София град в частта за разноските, като увеличава размерът на присъденото възнаграждение за адвокат в полза на „У.Б.” АД-София като го увеличава : от 450/четиристотин и петдесет/ на 2915 /две хиляди деветстотин и петнадесет/ лева.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалите му части.

Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Анна Димитрова
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Виолета Главинова
/п/ Еманоил Митев